

CHƯƠNG 28

Lãnh Như Băng quay lại nhìn Long Thiên Lộ nói:

—Làm phiền lão tiên bối chiếu cố Vương cô nương, vãn bối đi một lát rồi quay lại.

Long Thiên Lộ nói:

—Lãnh huynh đệ cứ yên tâm.

Lãnh Như Băng liền nói với thanh y nữ tỳ nói:

—Chúng ta đi thôi.

Đoạn chàng liền đi theo ả ta, vừa đi chàng vừa nhìn cảnh vật xung quanh, thấy không có gì đổi khác, tựa hồ như nơi này chưa từng xảy ra ác đấu vậy. Chàng nhin không được bèn hỏi:

—Kẻ địch đột nhập vào Hoàng Sơn Thế Gia đã bị đánh đuổi rồi sao?

Thanh Y tỳ nữ liền đáp:

—Ồ, chúng tôi không cần xuất thủ. Kẻ nào muốn xâm phạm Hoàng Sơn Thế Gia là tự chuốc khổ vào thân rồi.

Lãnh Như Băng nói:

—Không cần xuất thủ? Vậy làm sao đánh lui kẻ địch?

Thanh y tỳ nữ mỉm cười nói:

—Vương bà bà thiện dụng độc phong, kẻ địch đã bị đàn ong đánh đuổi.

Nói đến đây thì hình như ả ta phát hiện ra mình đã lỡ lời, liền ngậm miệng lại không nói nữa.

Lãnh Như Băng cũng không hỏi thêm, dần bước tiến tới.

Hai người đi qua mấy tòa đình viện, đến một tòa tiểu lâu xung quanh trồng đầy hoa cúc... thanh y tỳ nữ liền dừng lại nhìn Lãnh Như Băng, rồi đi vào trong tiểu lâu. Lãnh Như Băng liền đi sát theo sau ả.

Trong phòng, Vương phu nhân đang ngồi trên một chiếc ghế mây, chăm chú nhìn những bông cúc trắng ngoài cửa sổ đến xuất thần.

Thanh y tỳ nữ cung kính cúi mình nói:

—Phu nhân, Lãnh tướng công đã đến.

Vương phu nhân vẫn chăm chú nhìn ngắm những bông cúc trắng, chậm rãi nói:

—Ta biết rồi, người đi ra đi!

Thanh y tỳ nữ «dạ» một tiếng rồi quay người rời khỏi tiểu lâu.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn trộm một cái, chỉ thấy Vương phu nhân thân vận lam y, khí độ cao quý tựa như tiên nữ giáng phàm, bất giác nảy sinh cảm giác kính ngưỡng. Chàng liền ôm quyền vái một lễ nói:

—Vãn bối, Lãnh Như Băng bái kiến lão tiên bối.

Vương phu nhân quay lại nhìn Lãnh Như Băng, chỉ vào một chiếc ghế gỗ nói:

—Ngồi đi!

Lãnh Như Băng y lời ngồi xuống rồi nói:

—Lão tiên bối có gì chỉ giáo?

Vương phu nhân liền hỏi:

—Mẹ con có khỏe không?

Lãnh Như Băng ngẩn người giây lát không hiểu, nhưng vẫn cung kính trả lời:

—Nhờ trời gia mẫu vẫn khỏe mạnh.

Vương phu nhân lại hỏi:

—Cha con có khỏe không?

Lãnh Như Băng buồn rầu đáp:

—Gia phụ đã qua đời từ lâu, ngay cả dung mạo của gia phụ vãn bối cũng chưa được gặp qua lần nào.

Vương phu nhân khẽ thở dài nói:

—Mẹ con có bao giờ nhắc đến chuyện của lệnh tôn với con chưa?

Lãnh Như Băng cúi đầu nói:

—Gia mẫu chưa từng nhắc đến chuyện của tiên phụ.

Vương phu nhân nói:

—Làm con người ta lẽ nào lại không biết chuyện của cha mình. Dù mẹ con không nói, con cũng phải truy vấn mới đúng.

Lãnh Như Băng hơi chấn động trong lòng, tự nhủ: “Tại sao bà ta đột nhiên hỏi đến thân thế của mình, hơn nữa lại hỏi một cách tường tận như thế?”

Tuy chàng có nghi vấn trong lòng, miệng bên ngoài vẫn theo đúng sự thật mà nói:

—Vãn bối đã nhiều lần hỏi thăm chuyện của tiên phụ, nhưng lần nào cũng bị gia mẫu tránh né không trả lời. Sau đó lại thấy gia mẫu len lén khóc một mình. Vãn bối vì sợ làm thương tổn trái tim của từ mẫu, không dám hỏi thêm nữa.

Vương phu nhân nói:

—Sau tai trái của lệnh đường có phải có một nốt ruồi đỏ không?

Lãnh Như Băng nghĩ ngợi giây lát rồi đứng dậy nói:

—Không sai, lão tiên bối làm sao biết được?

Vương phu nhân chậm chậm quay lại, chiếu hai đạo mục quang sắc bén lên mặt Lãnh Như Băng rồi nói:

—Năm đó mẫu thân của con và ta quan hệ rất tốt, tình cảm còn khăng khít hơn cả tỷ muội.

Lãnh Như Băng thâm nhủ: “Ta không hề có chút nào giống mẫu thân, cho dù bà ta và mẫu thân rất là quen thuộc cũng không thể nào dựa vào tướng mạo của ta mà tìm ra được điểm gì của mẫu thân. Có lẽ bà dựa vào tên của ta mà đoán ra được những điều này.”

Tâm niệm chuyển động, chàng liền lên tiếng đáp lời:

—Thì ra là thế, vãn bối phải xưng hô tiên bối thế nào mới phải?

Vương phu nhân khẽ mỉm cười nói:

—Con muốn gọi thế nào cũng được.

Lãnh Như Băng thâm nghĩ: “Bà ta và mẫu thân tình như tỷ muội, ta cũng nên gọi một tiếng di mẫu mới đúng.”

Nghĩ đoạn chàng liền nói:

—Tính ra vãn bối phải gọi tiên bối một tiếng di mẫu mới phải.

Vương phu nhân chậm rãi đứng dậy nói:

—Như thế cũng được, con có thể đi rồi.

Đoạn bà đưa tay vỗ nhẹ, thanh y nữ tỳ ban nãy liền chạy vào đợi lệnh:

—Tiểu tỳ ở đây.

Vương phu nhân không để Lãnh Như Băng mở miệng, mà ra lệnh cho thanh y tì nữ:

—Đưa Lãnh tướng công đi đi!

Đoạn bà lại quay mặt đi, không nhìn Lãnh Như Băng lấy một cái.

Lãnh Như Băng tuy đầy nghi vấn trong lòng, nhưng thấy thần tình lãnh đạm của Vương phu nhân, nên cũng không dám hỏi thêm, chỉ đành đi theo thanh y nữ tì rời khỏi tiểu lâu.

Trên đường, thanh y nữ tì đó như sợ Lãnh Như Băng hỏi thêm điều gì nên đi rất nhanh, trong chớp mắt đã đến tĩnh thất nơi Vương Tích Hương dưỡng thương. Thanh y nữ tì bước đến gõ cửa mấy tiếng rồi cúi mình nói:

—Tiểu tỳ xin phép cáo lui.

Đoạn ả liền quay mình bỏ đi.

Chỉ nghe cửa phòng bật mở, Hương Cúc bước ra vui vẻ nói:

—Lãnh tướng công, cô nương đã tỉnh lại rồi.

Lãnh Như Băng tâm sự trùng trùng, tiện miệng «a» lên một tiếng nói:

—VẬY thì tốt lắm.

Nói rồi chàng liền nhấc chân bước vào trong.

Chỉ thấy Vương Tích Hương đang đắp chăn gấm, hai mắt khẽ nhắm nghiền, ngủ một cách ngon lành. Vẻ mặt thống khổ ban nãy, dường như đã biến mất từ bao giờ.

Long Thiên Lộ tay cầm quả trượng đứng ở một bên thân sắc vô cùng nghiêm trọng.

Tổ Mai dường như cũng cảm thấy được sau thời khắc bình yên này, nhất định sẽ có một trận phong ba bão táp, nên trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng ưu tư. Chỉ có một mình Hương Cúc tuổi nhỏ ngây thơ, lúc nào cũng vui vẻ hoạt bát.

Lãnh Như Băng sớm đã biết tình thế nghiêm trọng, chàng cố trấn định tinh thần rồi nói:

—Lão tiên bối, thương thế của Vương cô nương có gì thay đổi phải không?

Long Thiên Lộ nói:

—Nếu như trong một canh giờ tới không có gì xảy ra thì có thể yên tâm.

Lãnh Như Băng nhìn Long Thiên Lộ hỏi:

—Lão tiên bối có cảm thấy gì không?

Long Thiên Lộ nói:

—Sau khi Lãnh huynh đệ rời khỏi, lão phu có thăm mạch cho nàng ta. Phát giác có một luồng chân khí không thể khống chế đang lưu động trong nội thể của nàng...

Nói đến đây lão thở dài một tiếng nói:

—Đây là hiện tượng luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, lão phu cũng không thể dự đoán được luồng chân khí đó sẽ có biến hóa gì?

Lãnh Như Băng liền hỏi:

—Lão tiên bối có thể dẫn được chân khí đang lưu động trong nội thể nàng ra ngoài không?

Long Thiên Lộ lắc đầu nói:

—Nội đạo ngoại dẫn thì mới công hiệu. Nhưng nay Vương cô nương không thể tự vận công điều tức, lão phu làm sao dám mạo hiểm...

Lãnh Như Băng nói:

—Nói như vậy chúng ta chỉ có thể trông đợi vào ông trời thôi sao?

Long Thiên Lộ nói:

—Chỉ cần luồng chân khí đó không chạy vào kỳ kinh bát mạch của nàng ta thì không có gì đáng ngại. Sau một trận loạn động thì sẽ ngưng lại. Xem nét mặt yên bình của Vương cô nương thì có lẽ luồng chân khí đó đã thôi không loạn động nữa rồi.

Lãnh Như Băng thở dài nói:

—Như vậy thật quá mạo hiểm.

Hai người đang nói chuyện thì chợt nghe một thanh âm êm dịu truyền đến:

—Có chuyện gì vậy?

Lãnh Như Băng quay đầu nhìn ra thì thấy Vương Thông Huệ đang chậm rãi bước vào.

Long Thiên Lộ nói:

—Chúng tôi đang nói chuyện thương thế Vương cô nương biến hóa.

Wương Thông Huệ nhìn Vương Tích Hương ngạc nhiên hỏi:

—Không phải nàng đang rất yên bình đấy sao?

Long Thiên Lộ nói:

—Bên ngoài thì nàng ta có vẻ rất yên bình, nhưng bên trong nội phủ nàng ta đang có một luồng chân khí loạn động. Nếu để luồng chân khí này chạy vào kỳ kinh bát mạch, e rằng tính mạng khó bảo toàn...

Vương Thông Huệ đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, đoạn chậm rãi bước đến bên giường bệnh, đưa tay ra đặt trên ngực Vương Tích Hương. Nàng đặt tay lên ngực Vương Tích Hương ước chừng một tuần trà công phu mới rút ra, đoạn thở dài nói:

—Long Trang chủ nói không sai, trong nội phủ của nàng ta có một luồng chân khí đang loạn động, tựa như con ngựa sút cương, e rằng nàng ta đã không thể khống chế được nữa rồi.

Nàng nói xong liền liếc mắt nhìn Lãnh Như Băng, sau đó ngưng mục nhìn Long Thiên Lộc nói:

—Long Trang chủ có cách nào thu hồi luồng chân khí đó trở về Đan điền không?

Long Thiên Lộc lắc đầu nói:

—Nếu như lão khiếu có cách thì đâu đợi đến lúc này.

Vương Thông Huệ khẽ thở dài nói:

—Đây là hiện tượng tẩu hỏa nhập ma, thêm một khắc thời gian là thêm một phần nguy hiểm. Nếu như ngay cả Long Trang chủ cũng không có cách, ta đành phải đi hỏi gia mẫu vậy.

Long Thiên Lộc thở dài một tiếng, định nói gì nhưng lại thôi.

Lãnh Như Băng liền lên tiếng:

—Vừa nãy tại hạ có gặp Vương phu nhân.

Vương Thông Huệ liền hỏi:

—Gia mẫu nói gì với Lãnh huynh?

Lãnh Như Băng nói:

—Vương phu nhân hỏi thân thế của tại hạ.

Vương Thông Huệ như bị ai đánh cho một chùy, toàn thân rung lên từng đợt nhẹ. Nàng cố trấn định tinh thần hỏi lại:

—Gia mẫu hỏi thân thế của Lãnh huynh?

Lãnh Như Băng nói:

—Không sai. Lệnh đường và gia mẫu không ngờ lại là bạn lâu năm.

Vương Thông Huệ ngẩn người nói:

—Làm sao huynh biết được?

Lãnh Như Băng nói:

—Lúc đầu tại hạ cũng đâu có biết, nhưng lệnh đường đã nói với tại hạ. Lệnh đường nói ra đặc điểm của gia mẫu, nên tại hạ không thể không tin.

Lãnh Như Băng thở dài một tiếng nói:

—Thì ra là thế.

Chỉ thấy một thanh y nữ tỳ hốt hoảng chạy đến:

—Bên ngoài có hai nam một nữ đến cầu kiến cô nương.

Vương Thông Huệ thầm tính toán thời gian, cho dù các đại môn phái đã biết tin tức những cũng không thể nào phái người đi nhanh như vậy được. Nghĩ đoạn, nàng liền cất tiếng hỏi:

—Là ai đến mà không nói ra danh tánh?

Thanh y nữ tỳ nói:

—Nam nhân đó họ Vương.

Hương Cúc liền lên tiếng tiếp lời:

—Nhất định là lão gia nhà chúng tôi đến tìm tiểu thơ.

Vương Thông Huệ vội nói:

—Giờ họ đang ở đâu?

Thanh y nữ tỳ nói:

—Từ lúc có kẻ địch thâm nhập Hoàng Sơn Thế Gia, Vương bà bà đã gia tăng thêm phòng thủ. Bọn họ giờ đang bị chặn lại ở cốc khẩu.

Vương Thông Huệ nói:

—Vậy cho bọn họ vào đi. Ta sẽ gặp họ ở đại sảnh.

Thanh y nữ tỳ nói:

—Vương bà bà dặn tiểu tỳ thỉnh ý cô nương, những người đó là bằng hữu của cô nương, không biết có cần yêu cầu bọn họ bỏ kiếm lại bên ngoài không?

Vương Thông Huệ trầm ngâm nói:

—Không cần thiết! Nếu họ đã đến cầu kiến, tự nhiên là không có địch ý.

Đoạn nàng quay lại nói với Long Thiên Lộ:

—Làm phiền Long Trang chủ chăm sóc Vương cô nương, sau khi ta tiếp khách xong sẽ đi thỉnh thị mẫu thân.

Long Thiên Lộ nói:

—Lão khiếu sẽ tận hết sở năng.

Vương Thông Huệ liền dẫn theo thanh y tỳ nữ kia rời khỏi tiểu viện nơi Vương Tích Hương đang dưỡng bệnh.

Chỉ thấy Vương Tích Hương từ từ mở mắt, đưa hữu thủ lên vẫy nhẹ. Nàng yếu ớt nói:

—Mau đem kim châm đến đây.

Hương Cúc nói:

—Bọn tiểu tì không mang theo kim châm.

Long Thiên Lộ nói:

—Lão khiếu có.

Đoạn lão lấy trong bọc ra một cây kim châm đưa cho nàng.

Vương Tích Hương đón lấy cây kim châm, lưỡng lự một hồi rồi cắm vào trước ngực mình.

Long Thiên Lộ nhìn chỗ nàng cắm kim, chính là yếu huyệt Trung đình.

Kim châm vừa cắm vào, tinh thần Vương Tích Hương liền đột nhiên phấn chấn, vẻ mặt xanh sao đã được thay bằng sắc hồng nhuận.

Long Thiên Lộ tuy tinh thông y đạo, nhưng lão không thể ngờ rằng Vương Tích Hương lại thay đổi nhanh như vậy chỉ sau một mũi châm.

Chỉ thấy mục quang của nàng chuyển động nhìn Lãnh Như Băng và Hương Cúc rồi chậm rãi hỏi:

—Nơi đây là chỗ nào?

Lãnh Như Băng nói:

—Hoàng Sơn Thế Gia.

Vương Tích Hương thở dài nói:

—Vậy là nhà của Vương Thông Huệ rồi.

Hương Cúc nói:

—Vâng! Vương cô nương đưa cô nương đã đưa cô nương đến đây. Nhờ Vương phu nhân ra tay cứu chữa, cô nương mới tỉnh lại như bây giờ.

Lãnh Như Băng nói:

—Trên đường cũng may nhờ Long Trang chủ không tiếc linh đan diệu dược bảo tồn nguyên khí cho chúng ta, bằng không cả tại hạ và cô nương đều đã chết trên đường đến đây rồi.

Vương Tích Hương khẽ mỉm cười nói:

—Y đạo của Vương phu nhân rất cao phải không?

Long Thiên Lộ nói:

—Nếu đem so lão khiếu với Vương phu nhân, thì đúng là khác nhau một trời một vực.

Vương Tích Hương nói:

—Không biết võ công của bà ta thế nào?

Long Thiên Lộ nói:

—Mệnh môn tựa biển, cao thâm mạt trắc.

Vương Tích Hương chỉ mỉm cười thê lương nói:

—Nhưng bà ta vẫn không thể chữa được bệnh của tôi.

Long Thiên Lộ nói:

—Lão khiếu thấy Vương phu nhân nhất định chữa khỏi được cho cô nương.

Vương Tích Hương lắc đầu nói:

—Không ai có thể dùng y thuật để chữa khỏi được căn bệnh này.

Lãnh Như Băng khẽ thở dài tiếp lời:

—Ngoại trừ «Cửu Ma Huyền Công» đúng không?

Vương Tích Hương nói:

—Thiếp thân nhập ma chưa sâu, hơn nữa trước khi luyện Ma công đã sớm có sự chuẩn bị. Bây giờ, không luyện cũng như vậy thôi.

Đoạn nàng thở dài một tiếng nói tiếp:

—Có điều, nếu như Công Tôn Ngọc Sương kia không đánh một chưởng làm trọng thương thì thiếp thân cũng không thể nào dừng lại được. Nàng ta muốn giết

thiếp, không ngờ lại là cứu thiếp. Ôi, thế gian ân ân oán oán, thực sự là khó nói vô cùng!

Long Thiên Lộ đột nhiên lên tiếng hỏi:

—Cô nương có biết Lãnh Như Băng bị thương bởi ai không?

Vương Tích Hương nói:

—Khi luyện Ma công tiểu nữ không hề mất đi ký ức, chỉ là không thể khống chế được bản thân. Tiểu nữ biết là chàng bị thương trong tay mình.

Nàng chuyển ánh mắt tràn ngập sự hối hận và âu yếu sang nhìn Lãnh Như Băng, rồi nói:

—Lãnh huynh, thiếp thân đã đắc tội với chàng. Khi đó, thiếp thân đã không còn phải là Vương Tích Hương nữa. «Cửu Ma Huyền Công» đã đem thiếp đến một thế giới khác. Lúc đó, thiếp quên đi mình là ai, chỉ nhớ mình là hóa thân của Cửu Ma...

Lãnh Như Băng liền nói:

—Nàng đừng nói nữa. Ta biết là nàng không có ý hại ta. Ôi, trước mắt còn một chuyện làm ta rất lo lắng.

Vương Tích Hương liền hỏi:

—Có chuyện gì vậy?

Lãnh Như Băng nói:

—Nàng không luyện «Cửu Ma Huyền Công» nữa, như vậy có thể khôi phục được bản ngã của mình. Nhưng thân thể nàng quá yếu nhược như vậy làm sao mà chịu đựng được?

Vương Tích Hương mỉm cười nói:

—Chàng không cần lo lắng. Tuy thân thể thiếp yếu ớt bất cứ lúc nào cũng có thể chết. Nhưng bây giờ thiếp có thể sống trong vui vẻ hoan lạc, nếu như thiếp luyện tập «Cửu Ma Huyền Công», cố nhiên có thể làm cho thân thể khỏe mạnh, thậm chí có võ công vô địch, nhưng bị biến thành hóa thân của «Cửu Ma» thì sống một trăm năm phỏng có ích gì?

Lãnh Như Băng nói:

—Trước mắt võ lâm đang ở giờ phút chính tà tương tranh, cô nương không thể chết.

Vương Tích Hương nói:

—Thiếp đã nói chàng không cần lo lắng mà. Thiếp có thể an bài cho chàng đến một nơi, chỉ cần chàng ở đó ba năm, sau khi tái xuất giang hồ thì e rằng khó tìm được đối thủ.

Chỉ nghe cánh cửa tiểu lâu bật mở, Vương phu nhân đã lặng lẽ đi vào.

Hương Cúc vội nói:

—Cô nương, đây chính là Vương phu nhân, người đã cứu mạng cô nương.

Nói xong, ả liền quỳ xuống lạy một lạy.

Vương phu nhân lạnh lùng nói:

—Không cần đa lễ.

Hương Cúc «dạ» một tiếng, đứng dậy tránh sang một bên.

Vương Tích Hương chống tay xuống giường nói:

—Vãn bối đang bị trọng thương, không thể hành lễ, mong tiền bối rộng lượng mà không trách phạt.

Vương phu nhân nhìn chăm chăm vào cây kim trên ngực Vương Tích Hương, bà trầm ngâm một hồi rồi mới chậm rãi nói:

—Cây kim châm này có thể kích phát được tiềm lực của cô nương, nhưng cô nương có biết đây là phương pháp uống thuốc độc để giải khát không?

Vương Tích Hương mỉm cười nói:

—Không sai. Nhưng nếu không làm như vậy. Vãn bối chỉ có thể nằm trên giường bệnh, không cử động được, cũng không nói được.

Vương phu nhân nói:

—Cô nương có biết mình chỉ có thể sống được một năm nữa không?

Vương Tích Hương cười khổ nói:

—Như vậy là quá nhiều rồi. Vãn bối nghĩ chỉ được ba tháng thôi.

Khuôn mặt lạnh lùng của Vương phu nhân đột nhiên lộ ra một nụ cười ấm áp nói:

—Hài tử, con có biết tại sao mình lại đoán mệnh thế không?

Vương Tích Hương chỉ thở dài não nuột, cúi đầu không nói tiếng nào.

Vương phu nhân nói:

—Hài tử, trong lòng con tất đã biết rõ, chỉ là không muốn nói ra thôi phải không? Để ta nói thay cho con vậy.

Chỉ thấy nét mặt Vương phu nhân trở nên nghiêm nghị, bà chậm rãi nói:

—Hài tử, chỉ vì con quá thông minh. Thế gian không có ai thập toàn thập mỹ, cũng không có cuộc sống thập toàn thập mỹ. Ôi! Những lời này người khác nghe có thể không hiểu, nhưng hài tử con phải hiểu.

Hai hàng lệ nóng từ từ chảy trên khuôn mặt kiều diễm của Vương Tích Hương. Nàng nói:

—Vì thế tiểu nữ không hề sợ chết.

Đoạn nàng đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng nói:

—Vì chàng mà tiểu nữ muốn sống thêm vài năm nữa, nhưng tiểu nữ đã sai rồi.

Vương phu nhân nói:

—Nhưng con có thể quay đầu lại, đó đã là một chuyện người thường khó mà làm được rồi.

Vương phu nhân khẽ thở dài nói:

—Hài tử, ta rất muốn nói chuyện với con.

Vương Tích Hương nói:

—Tiểu nữ cũng muốn được tiền bối chỉ giáo cho nhiều điều.

Vương phu nhân trầm ngâm nói:

—Chỉ sợ nói chuyện nhiều sẽ ảnh hưởng đến bệnh tình của con.

Vương Tích Hương nói:

—Tiền bối không cần ngại, dù sao tiểu nữ cũng chỉ sống được ba tháng nữa.

Vương phu nhân nói:

—Có vài nan đề trong y đạo, nếu con có thể giúp ta giải đáp thì có lẽ ta có thể chữa được tuyệt chứng của con.

Vương Tích Hương nói:

—Chỉ sợ tiểu nữ không có năng lực đó.

Đoạn nàng đưa tay lên vuốt mái tóc đã lấm tẩm sợi bạc.

Lãnh Như Băng thấy vậy thì thất thanh la lên:

—Vương cô nương, nàng...

Vương Tích Hương nói:

—Chàng nhìn thấy tóc bạc trên đầu thiếp phải không?

Lãnh Như Bằng nói:

—Đúng vậy.

Vương Tích Hương nói:

—Nếu như thiếp sống thêm ba năm nữa, chỉ sợ chàng không thể nhìn thấy một sợi tóc đen nào nữa.

Vương phu nhân thở dài nói:

—Hài tử, con không nên có mặc cảm như vậy, đừng truy cầu sự tận thiện, tận mỹ.

Vương Tích Hương không nói gì, hai hàng nước mắt lại tuôn ra như suối.

Vương phu nhân khẽ cười thê lương rồi nói:

—Hài tử, đêm nay ta sẽ sai người chuẩn bị một bàn ăn. Qua canh một, ta sẽ phái người đến đón con, hai chúng ta tiếp tục nói chuyện.

Vương Tích Hương nói:

—Tiểu nữ sẽ đợi tiền bối.

Vương phu nhân khẽ gật đầu nói:

—Con nghỉ ngơi đi, ta đi đây.

Nói dứt lời, bà liền quay người rời khỏi tiểu lâu.

Vương Tích Hương cố gượng người đứng dậy nói:

—Tiểu nữ tiễn phu nhân.

Vương phu nhân quay đầu lại nói:

—Không cần đâu. Con cứ nghỉ ngơi đi.

Đoạn chậm rãi bước đi ra khỏi tiểu lâu.

Vương Tích Hương nhìn theo bóng Vương phu nhân đi xa dần, thở dài một tiếng nói:

—Bà ấy đang gặp rất nhiều phiền não.

Chỉ thấy cánh cửa lại bật mở, Vương Thông Huệ bước vào hỏi:

—Gia mẫu mới đến đây có phải không?

Vương Tích Hương đáp:

—Mới đi chưa lâu.

Vương Thông Huệ nói:

—Lệnh tôn và lệnh đường đã đến đây tìm cô nương.

Vương Tích Hương nói:

—Bọn họ đang ở đâu?

Vương Thông Huệ nói:

—Họ đang uống trà ở đại sảnh. Thương thế của cô nương chưa lành, không biết có thể gặp họ được không?

Vương Tích Hương trầm ngâm giây lát rồi nói:

—Phụ mẫu từ nơi xa đến, lẽ nào lại không gặp?

Nói đoạn nàng gượng người đứng dậy, chậm rãi bước ra ngoài.

Hương Cúc vội chạy đến đưa tay đỡ lấy Vương Tích Hương.

Vương Thông Huệ thấy vậy liền nói:

—Cô nương hành động bất tiện, tại sao không mời lệnh tôn và lệnh đường vào đây gặp mặt?

Vương Tích Hương thở hắt ra hỏi:

—Có tiện không?

Vương Thông Huệ nói:

—Làm gì có chuyện bất tiện? Cô nương cứ đợi ở đây, tiểu muội đi ra mời bọn họ.

Vương Tích Hương nói:

—Làm phiền Vương cô nương.

Nói đoạn nàng quay người chậm rãi trở về giường nằm xuống rút cây kim châm trước ngực ra. Kim châm vừa rút ra, lập tức sắc mặt nàng trở nên thay đổi.

Hương Cúc lấy một tấm chăn mỏng đắp lên mình nàng.

Long Thiên Lộ thấp giọng nói với Lãnh Như Băng:

—Lãnh huynh đệ, chúng ta ở đây không tiện.

Lãnh Như Băng khẽ gật đầu, chậm bước đi ra khỏi phòng.

Hương Cúc vội lên tiếng gọi:

—Lãnh tướng công, Long Trang chủ hai vị định đi đâu?

Lãnh Như Băng nói:

—Chúng tôi ở đây chỉ sợ không tiện.

Hương Cúc nói:

—Tướng công không ở đây gặp lão gia, phu nhân sao?

Lãnh Như Băng nói:

—Không cần đâu.

Chàng vừa dứt lời, bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân. Vương Thông Huệ đẩy cửa bước vào, sau lưng là một trung niên đại hán đầu tóc hoa râu, mặt mũi đượm vẻ phong trần. Phía sau đại hán là một trung niên mỹ phụ vận huyền y.

Lãnh Như Băng nhận ra trung niên đại hán đó chính là Độc Kiếm Vương Tiểu Cường. Huyền y phụ nhân kia có lẽ chính là Huyền Y Long Nữ.

Lãnh Như Băng và Long Thiên Lộ không tiện lập tức đi khỏi, chỉ đành lặng lẽ đứng sang một bên.

Độc Kiếm Vương Tiểu Cường vội vàng chạy đến bên giường bệnh, trầm giọng nói:

—Hương nhi, con mở mắt ra xem ai đến thăm con này?

Vương Tích Hương chậm chậm mở mắt nhìn Vương Tiểu Cường thốt lên:

—Gia gia!

Vương Tiểu Cường nói:

—Đúng rồi. Ta và mẫu thân đến thăm con đây.

Vương Tích Hương nhắm mắt lại nói:

—Nữ nhi có bệnh trong người, không thể hành lễ với hai vị lão nhân gia.

Vương Tiểu Cường thở dài một tiếng nói:

—Hài tử, thể lực của con càng ngày càng yếu. Ôi! Tâm nguyện duy nhất của ta và mẹ con chính là tìm ra được biện pháp chữa trị tuyệt chứng cho con. Chúng ta đã đi khắp chân trời góc biển, không việc gì mà không dám làm. Trong những năm gần đây, ta và mẹ con chia nhau đi khắp nơi, phí không ít tâm cơ.

Cũng may là hoàng thiên bất phụ khổ tâm nhân, mẹ con đã tìm được một vị danh y. Có điều bà ta phải nhìn bệnh tình con mới có thể tìm ra phương pháp chữa trị. Vì phụ phải tốn công truy tìm tông tích của con đến tận Hoàng Sơn Thế Gia này. Hài tử, con có biết nỗi khổ tâm này của chúng ta không?

Trên mặt Vương Tích Hương từ từ chảy xuống hai hàng nước mắt, nàng vừa khóc vừa nói:

—Nữ nhi liên lụy phụ mẫu tội thật đáng chết.

Vương Tiểu Cường nói:

—Hài tử, phụ mẫu vì con mà hao tổn tâm lực đó cũng là việc hợp với lẽ trời. Chỉ cần nhìn thấy Hương nhi mạnh khỏe là chúng ta vui rồi. Con mau theo ta đi gặp vị danh y đó.

Vương Tích Hương nói:

—Nữ nhi đã nói với cha mẹ nhiều lần, danh y trong thiên hạ không một ai có thể chữa được tuyệt chứng này của con cả.

Vương Tiểu Cường nói:

—Cứ cho là vậy nhưng ta và mẹ con không thể không tận tâm tận lực.

Vương Tích Hương đột nhiên lên tiếng nói:

—Thiên hạ danh y, ngoại trừ Hoàng Sơn Thế Gia Vương phu nhân ra, e rằng rất ít người có y đạo vượt trên lão khiếu.

Vương Tượng liền quay đầu lại nhìn lão:

—Các hạ là...

Long Thiên Lộ nói:

—Lão khiếu Ty Trần Sơn Trang Long Thiên Lộ.

Vương Tiểu Cường liền ôm quyền nói:

—Thì ra đỉnh đỉnh đại danh Sâm Tiên Long Thiên Lộ.

Huyền Y Long Nữ liền lên tiếng hỏi:

—Long Trang chủ đã từng xem qua bệnh tình của tiểu nữ chưa?

Long Thiên Lộ nói:

—Xem thì xem rồi, nhưng lão khiếu tự biết mình không có năng lực chữa trị tuyệt chứng đó.

Long Thiên Lộ là một danh y đương đại, lời của lão tự nhiên có ảnh hưởng rất lớn đến Vương Tiểu Cường.

Độc Kiếm Vương Tiểu Cường chậm rãi bước đến trước mặt lão ôm quyền nói:

—Vì bệnh tình của tiểu nữ, ngu phu phụ đã tận hết tâm trí, nhưng thủy chung vẫn không tìm ra được một vị danh y có thể trị bệnh được cho tiểu nữ. Ôi, không dẫu gì Long Trang chủ, ngu phu phụ đi khắp chân trời góc biển, chỉ cần có người nói chữa được bệnh cho tiểu nữ là hai chúng tôi tìm đến. Long Trang chủ là nhất đại danh y, đối với bệnh tình của tiểu nữ nhất định có hiểu biết nhất định, mong Long Trang chủ chỉ giáo.

Long Thiên Lộ nói:

—Theo lão khiếu được biết, đương kim thế gian, có thể trị bệnh cho lệnh ái chỉ có hai người.

Huyền Y Long Nữ vội vàng lên tiếng hỏi:

—Là hai người nào?

Long Thiên Lộ nói:

—Một người là Vương phu nhân của Hoàng Sơn Thế Gia, người kia chính là lệnh ái.

Huyền Y Long Nữ nói:

—Còn Long Trang chủ? Nếu Long Trang chủ chịu chữa trị cho tiểu nữ, ngu phu phụ sẽ tận hết sức khuyến mã.

Long Thiên Lộ nói:

—Phu nhân nặng lời rồi. Lão khiếu thực sự không có năng lực đó. Có điều Vương phu nhân đã đáp ứng chữa bệnh cho lệnh ái rồi.

Huyền Y Long Nữ liền quay sang nhìn Vương Tiểu Cường nói:

—Chúng ta cũng nên đi gặp Vương phu nhân mới đúng.

Độc Kiếm Vương Tiểu Cường chưa kịp lên tiếng đáp lời thì đã có có ba tiếng chuông ngân lên. Độc Kiếm Vương Tiểu Cường hành tẩu giang hồ nhiều năm, vừa nghe tiếng chuông đã nảy sinh cảnh giác, lão thấp giọng hỏi:

—Long Trang chủ, tiếng chuông này có ý nghĩa gì?

Long Thiên Lộ chưa kịp đáp lời thì đã nghe ba tiếng chuông nữa ngân lên.

Vương Tiểu Cường nhìn Huyền Y Long Nữ nói:

—Có chuông báo động, bà ở đây bảo hộ Hương nhi, ta đi ra ngoài xem sao.

Long Thiên Lộc đưa tay ngăn Độc Kiếm Vương Tiểu Cường lại nói:

—Ở Hoàng Sơn Thế Gia này không cần chúng ta xuất thủ.

Vương Tiểu Cường nói:

—Tại hạ tuy là phạm khách, nhưng đã ở trong Hoàng Sơn Thế Gia này thì không cho phép người khác ở đây làm loạn. Huống hồ Vương phu nhân còn phải cứu chữa cho tiểu nữ. Vương mỗ phải mượn cơ hội này vì Hoàng Sơn Thế Gia xuất lực báo đáp phần nào cho bà ấy.

Nói đoạn, lão liền lắc mình vọt ra ngoài cửa. Thân pháp của lão cực nhanh, Long Thiên Lộc có muốn cản cũng không kịp.

Lãnh Như Băng thầm nhủ: “Trong nửa ngày đã có hai lượt cường địch xâm nhập Hoàng Sơn Thế Gia. Không biết là nhân vật phương nào mà lại to gan lớn mật như vậy. Vương Tiểu Cường đã ra ngoài cự địch, lẽ nào Lãnh Như Băng lại không thể hay sao?”

Tâm niệm chuyển động, chàng liền chuyển thân phóng vọt ra ngoài theo sát Vương Tiểu Cường. Long Thiên Lộc định cản lại nhưng cũng không kịp.

Lãnh Như Băng chạy ra bên ngoài thì đã không thấy bóng Vương Tiểu Cường đâu nữa. Chàng liền đề khí, tung mình nhảy lên nóc nhà, quan sát khắp nơi. Chỉ thấy bốn phía đều yên tĩnh, không thấy bóng địch nhân, cũng chẳng thấy bóng người của Hoàng Sơn Thế Gia ra nghênh địch. Ngay cả Độc Kiếm Vương Tiểu Cường cũng không thấy đâu nữa.

Chàng liền ngạc nhiên thầm nhủ: “Ở Hoàng Sơn Thế Gia này, mỗi một tộc nhân, nữ tỳ đều được sự huấn luyện nghiêm khắc, lâm địch không hoảng loạn.”

Chàng đang suy nghĩ thì chợt nghe một giọng nữ lạnh lùng cất lên:

—Hoàng Sơn Thế Gia không cần người ngoài cự địch, các hạ mau lui lại để tránh bị ngộ thương.

Lãnh Như Băng tức giận nhìn quanh, chỉ thấy một thanh y tỳ nữ, hữu thủ cầm trường kiếm, tả thủ cầm một nắm ngân châm. Chàng không khỏi ngạc nhiên thầm nhủ: “Trong tay nữ tỳ này chính là ám khí tuyệt độc Mai Hoa Châm...”

Nữ tỳ thấy Lãnh Như Băng vẫn đứng yên trên mái nhà không động đậy, tức giận quát lớn:

—Các hạ còn không mau về phòng, đứng ở đó làm gì?

Lãnh Như Băng đang định nhảy xuống thì chợt nghe tiếng y phục phất gió. Vương Thông Huệ đã nhảy lên đứng bên cạnh chàng nói:

—Lãnh tướng công sẽ cùng ta đi xem xét tình hình.

Nữ tỳ kia liền «ạ» một tiếng, lùi lại chỗ ẩn thân ban đầu.

Hoàng Sơn Thế Gia này tựa hồ như phòng vệ rất lỏng lẻo, nhưng kỳ thật lại nghiêm mật vô cùng. Mỗi một người đều có chỗ ẩn nấp riêng, người ngoài không dễ gì mà phát hiện được.

Vương Thông Huệ thấp giọng nói:

—Lãnh huynh, nơi đây là hậu viên của Hoàng Sơn Thế Gia. Nếu như cường địch có thể vào đến được đây, vậy chỉ còn cách sử dụng độc môn ám khí của Hoàng Sơn Thế Gia là «Phi Phong Châm» để đối phó chúng thôi.

Lãnh Như Băng nói:

—«Phi Phong Châm» hẳn là một loại ám khí rất ác độc?

Vương Thông Huệ nói:

—Không sai. Nếu luận về sự ác độc, «Phi Phong Châm» còn hơn cả «Mai Hoa Châm». Nhưng gia mẫu đã có cấm lệnh, nếu như không phải có kẻ địch xâm phạm thì không được lấy ra bừa bãi. Loại «Phi Phong Châm» này là do gia mẫu thiết kế, chưa từng xuất hiện trên giang hồ nên không ai biết đến cả.

Lãnh Như Băng gật đầu nói:

—Thì ra là thế.

—— o0o ——